

Pesti utca

Katóka hároméves. Tavaly ilyenkor még nem tudott beszélni. Ma volt első karácsonya parányi életének, amikor már szóval is kifejezhette magát.

Este hat órakor az angyalka csönget. Katóka édesapja sorra gyűjtogatja a mennyezetig érő karácsonyfa gyertyáit, Katókát beengedik az ebédlőbe, s most az egész család izgalommal lesi, mit szól majd a kicsi ehhez a soha nem látott, tündéri csodához. Várják az ámulat és az elragadtatás kitörő hangjait.

A pici Katóka megáll a csillogó, hatalmas fa előtt, fölnéz rá, majd tárgyilagossal közönnel csak ennyit mond:

– Csillagszóró.

Azzal továbbmegy a sarokba, a játékok felé.

Katókának épp oly természetes a csillagszóró a karácsonyfán, mint a csillag az égen, a fenyőfa a szobában, mint az erdőn, s a cukorka az ágon, mint a boltban.

Katóka is, mint minden teremtett ember, csodák közepette jött e világra. Minden csoda, ami körülveszi, s egyúttal minden természetes és magától értetődő. Nincs az a csoda, min ő csodálkoznék.

A gyermek nem tud csodálkozni. Csak a felnőtt. Csodálkozni csak az tud, aki már gondolkozni is tud.

•

Egy budai üzlet ajtaján nyomtatott táblát láttunk kifüggesztve, a következő szöveggel:

„Árulközvetítők és adománygyűjtők belépése nem kívántatik” (!)

Hallatlan, milyen udvarias kor ez a mai. Régebben sokkal kurtábban adták ezt tudtára az illetőknek. Röviden csak ezt írták ki: „Házalás és koldulás tilos.”

•

A hangversenyek, színházi előadások kezdetének pontos idejét az újságok, a hirdetések naponta közlik. Újabban azonban Budapesten az történik, hogy a közönség semmi szín alatt se hajlandó idejében besétálni a hangverseny-

terembe, a színházba. Künn sétál, szórakozik az előcsarnokban, félóra hosszat is. Hiába csöngetnek belülről fülsiketítő csöngetésekkel, hiába próbálják szép szóval betessékelni, nem megy.

Neves külföldi művészekkel se tesz kivételt a mi közönségünk. Igen sokan elcsodálóztak ezen, s úgy hírlik, máris beiktatták a magyar különlegességek közé, akár a cigányzenét, a paprikáshalat s a kapros-túrós lepényt ...

1932. december 29., csütörtök, 5. old.

A pesti mozi kezdete

„Fátyolképek” – Kávéeért előadás

E sténként, amikor a budapesti mozik színes lángbetűi tündérvilággá varázsolják a ködös, téli éjszakát, el se hisszük, hogy vagy harminc évvel ezelőtt még senki sem ismerte nálunk ezt a csodálatos találmányt.

Akkoriban a régi városháza – azóta már lebontott – épületében, ott, ahol most a kegyesrendi rendház van, egy tábornok özvegye „Világpanoráma” néven afféle nagyítón át nézhető, tájképeket élethűen tükröztető, forgó körházikót állított föl.

Ezek voltak a legelső „mozgó” képek nálunk.

Ugyanebben az időben a Rákóczi úton, a régi Nemzeti Színház s a Király utca között, a már közben beépített Beleznay kert végében volt egy kis elhagyatott kocsmá. A kocsmáros bátyja Londonban élt, onnan küldött öccsének azokból az újfajta vetíthető képecskékből, melyeket ott már szél tében mutogattak. Azt hitte, föllendíti vele a pangó vendéglőcskét.

Számításában azonban csalódott. A „fátyolképek” senkit sem vonzottak. A vendéglő megbukott.